

De Deutsche Kommunisten over de Vrede van Versailles

Toen de vredesvoorwaarden van Versailles bekend werden, traden twee opvattingen in Duitschland scherp tegenover elkaar: de bourgeoisie zei „niet teekenen” en gebruikte dit voor nieuwe nationalistische propaganda; de Onafhankelijke S. D. bepleitte teekenen, onderwerping. Het standpunt der Kommunisten kon niet grondig behandeld worden, omdat juist in die tijd de „Rote Fahne” te Leipzig weer verboden werd; alleen in de vliegende blaadjes konden ze hun standpunt kort uiteenzetten. Zoodra echter in de ze helft van Mei in Hamburg de „Kommunistische Arbeiterzeitung”, begon te verschijnen, kwamen een aantal artikelen (van de hand van *H. Laufenberg*), waaraan wij 't volgende ontleenen.

Eerst behandelt de schrijver de politiek van de sociaaldemokratie tijdens en na de oorlog, en wijst er op, hoe de Kommunisten steeds bijtijds gewaarschuwd en gestreden hebben tegen de verderfelijke regeeringspolitiek.

„Wij denuncieerden de „Wilsonvrede” en de huichelarij van de volkerenbond. Wij denuncieerden de dwaasheid en het verraad van hen, die in ernst of in schijn voorgaven op een overeenkomst met de Entente te hopen. Kon men dan werkelijk verwachten, dat het imperialisme van de Entente ook maar een haar beter was dan het Deutsche, dat de vrede van Brest-Litowsk en van Boekarest opgelegd had? Even diep in schulden als de Centralen, hun bedrijfsleven verwoest als bij de Centralen, de arbeidskracht van het volk grootendeels gebroken als bij de Centralen — kon men werkelijk gelooven, dat de heerschende klassen van Frankrijk, Engeland en Italië hun roofzucht een breidel zouden aanleggen en de oorlog anders beëindigen, dan door de Centralen tot de huid uit te plunderen? En wat kon de bourgeoisie van Amerika met haar volkerenbond anders bedoelen dan de verzekering van haar uitbuiting en heerschappij over de geheele wereld? Stond dat niet voor iedereen, die tusschen de regels kon lezen, duidelijk in Wilsons plan voor de volkerenbond geschreven?

„Wat deed nu de regeering Ebert-Noske-Scheideman?

„In plaats van dadelijk de oorlog geheel te staken, zette de regeering hem voort, waar ze kon. Terwijl in het Westen het front ineenstortte, hield zij aan de oorlog tegen Rusland vast. Zij verzwakte deze gevaarlijkste vijand van de Entente en maakte het zoo de Entente mogelijk, haar posities in Zuidoost-Europa tot naar Bohemen vooruit te schuiven. Zij

begon een oorlog tegen Polen, en schiep daardoor niet slechts een voor de Entente welkom voorwendsel om Oostelijke grensgebieden van Duitschland af te scheiden, maar gaf haar ook gelegenheid zich aan de Weichselmond vast te zetten. Een politiek van ongeloofelijke dwaasheid, een voorbeeldeloos verraad aan de revolutie en het volk.... Waarom?

„Duitschland was voor de roofzucht der Entente slechts te beschermen, wanneer de revolutie voltooid en de Duitse republiek socialistisch werd. De regeering echter sloot een verbond met de bourgeoisie. Zij vernietigde de revolutionaire resten van het oude leger, zij sloeg de stakingen met geweld neer, die de socialiseering en de erkenning van de arbeidersraden wilden. In plaats van socialisme herstelde zij in Duitschland het kapitalisme. Om de Duitse revolutie te wurgen gebruikte zij het oude militarisme. De zoogenaamde „Grenzschutz“ dient haar tot voorwendsel om het militarisme weer in het zadel te helpen.

„Had de regeering dadelijk in November met Rusland een overeenkomst aangegaan, had zij de troepen uit de randgebieden teruggetrokken en de arbeiders- en boerenrevolutie daar tot heerschappij laten komen vóór de bourgeoisie hulp van de Entente had kunnen krijgen, had zij de burgerlijke republieken laten verdwijnen en met de ontstaande arbeidersrepublieken evenals met Rusland een verbond gesloten, was zoo geheel Oost- en Centraal Europa onder de heerschappij van arbeidersraden verbonden, dan had Duitschland niet alleen volop land voor grondstoffen en graan ter beschikking, maar dit landencomplex was ook zoo geweldig, dat de Entente nooit het vredesverdrag van Versailles had kunnen opleggen.

„In plaats daarvan liet de regeering zich met wapenstilstandsonderhandelingen om de tuin leiden tot het voorjaar kwam, tot de Entente haar Poolsche legers in het Oosten had, tot de Tsjechoslowaken klaar waren, tot de zwarte divisies aan den Rijn stonden, tot onze voorraad levensmiddelen opgeteerd was. De ontketening van de wereldoorlog door de oude regeering was een der grootste misdaden der wereldgeschiedenis. Maar de misdaad van Ebert, Noske, Scheidemann is niet minder groot.

„De Kommunisten hebben voorspeld, dat het zoo zou komen. Juist daarom, om het volk te bedriegen, de revolutie neer te trappen, het militarisme te verheffen, de burgerwachten tegen de arbeiders op te richten, liet de regeering gruwelverhalen uitvinden en riep zij op tot een bloedige Hetze tegen Spartacus.

„Maar wat nu?

„Aannemen of verwerpen? Onderteekenen of niet? Op deze vraag tracht de geheele pers het oordeel der bevolking af te leiden. Deze formule is echter een nieuwe, drieste zwendel. Of het verdrag onderteekend wordt of niet, verandert aan de toestand niet het minste. Het is onmogelijk de voorwaarden te vervullen. Met of zonder onderteekening, de onvervulbare geweldvrede is er. Op de bezetting van verdere deelen van Duitschland, het Roergebied en misschien de havens, is te rekenen. Het is een bijna hopelooze toestand, waarin de misdadige dwaasheid van de Eberts en Scheidemanns en hun burgerlijke en socialistische aanhang het Duitse

volk heeft gebracht. En met alle duidelijkheid moet gezegd worden, dat slechts de *internationale revolutie* het volk van de gevolgen van deze misdaad kan bevrijden.

„Daarop moet nu de Duitse politiek gericht zijn. Onmiddellijke invoering van een radenregering, ter vereeniging van alle produktief bezigen op de grondslag van het kommunisme, dadelijke aansluiting aan de Russische Sovjetrepubliek en de breedste ontplooiing van de revolutionaire propaganda vormen haar grondslagen, de opheffing van de burgerlijke republieken in het Oosten en het zich verheffen van de Fransche en Engelsche arbeidersklasse zijn haar naaste doel.” (Komm. Arb. Zg. 21 Mei).

In een volgend artikel wordt de vrede van wereldpolitiek standpunt beschouwd. Terwijl fantasten, denkende aan Wilson's 14 punten, Duitschland door toevoeging van Duitsch-Oostenrijk machtiger dachten te maken, wordt juist omgekeerd Duitschland verdeeld, als voor twee en een halve eeuw.

„Met of zonder onderteekening: het verdrag van Versailles is niet te vervullen. Duitschland kan landstreken afstaan, maar nooit aan de financiële verplichtingen voldoen. Dan gaat de Entente gebieden bezetten en het uiteenvallen begint. Duitschland wordt weer een geografisch begrip, wordt een invloedssfeer als Perzië, Mesopotanië, Syrië, Klein Azië. Voor deze toestand draagt de politiek van Ebert-Noske-Scheidemann de verantwoordelijkheid. Want deze toestand was bij een andere oriëntering van de politiek te vermijden geweest; over de waarde van Wilson's 14 punten mochten en konden ernstige politici zich niet aan zelfbedrog overgeven.

„Zooals Duitschland indertijd de Oekraïnsche broodvrede noodig had, zoo hebben Engeland en Frankrijk de Duitse geldvrede noodig. Krijgen ze die niet, dan zijn ze bankroet, en de revolutie komt over hen. Dat zij het betalingsvermogen van Duitschland evenzeer overschatten als Duitschland indertijd het vermogen tot korenlevering van Oekraïne, verandert niets aan het feit, dat zij uit Duitschland moeten persen, wat uitgeperst kan worden”.

Dan wordt uiteengezet, dat Duitschland machteloos gemaakt moet worden, omdat het anders door zijn groote bevolking op den duur toch een bedreiging voor Frankrijk en Engeland zou zijn. Amerika echter ziet reeds de oorlog met Japan vooruit, waarin het de hulp van Engeland en Frankrijk zal noodig hebben, dus in geen geval er belang bij heeft, een vijand in de rug van deze landen te laten opkomen. „De voornaamste tegenstelling in de Entente bestaat tusschen de Vereenigde Staten en Japan. In het geweldige konflikt, dat hier opkomt, nog verschrikkelijker dan de wereldoorlog der Europeesche volken, zal West Europa de doorslag geven. Want zooals de Vereenigde Staten over de krachten van het werelddeel Amerika gebieden, zoo beschikt Japan over geheel Oost Azië. Het beheerscht Korea en Oost Siberië, het leidt China en heeft de nationale beweging van Indië in de hand. De zijde, die de West Europeesche volken kiezen, kan op overwinning rekenen. Zou Amerika deze dan voor het hoofd willen stooten om de wille van het verslagen Duitschland?” Daarom is het dwaas om op Amerika te hopen, als zoovele socialistische politici doen.

Het spreekt vanzelf, dat de socialistische regeerders van deze wereldpolitieke samenhang niets weten; „het eenige wapen, waarmee zij tegen de Entente optrokken, was de volkomen en kunstmatige isoleering van ons land”.

In een derde artikel (2 Juni) worden twee economische wereldstelsels tegenover elkaar geplaatst. Rusland kan door zijn hulpbronnen op socialistische grondslag een groote toekomst tegemoet gaan. Duitschland kan, door zijn hogere technische scholing, daarin krachtig helpen. „Zoolang in Duitschland de revolutionaire eindstrijd om de macht tusschen kapitaal en arbeid niet beslist is, bevindt zich de kapitalistische wereld in een overgangs- en wachttijd. Met overwinning en nederlaag van het Duitse proletariaat wordt overwinning of nederlaag van de wereldrevolutie beslist. Op den duur is het bestaan van de Russische Sovjet-republiek op socialistische basis slechts mogelijk, als het haar gelukt, zich van alle invloed van het wereldkapitaal onafhankelijk te maken. Dat kan haar slechts gelukken, als de socialistische produktie op zulk een geweldig landencomplex steunt, dat dit voor het geheele economische leven van het kapitalistisch buitenland onafhankelijk kan blijven. Een werkelijk socialistisch Duitschland beteekent een snelle verbinding van Duitschland, Hongarije en Rusland, beteekent de omverwerping van de burgerlijke macht in Bohemen, Polen, weldra ook op de Balkan, beteekent de val van de kontra-revolutionaire regeeringen in Finland, aan de Oostzee, in de Oekraïne, beteekent de vernietiging van de „regeering” van Koltsjak in Siberië, beteekent dus een herstel van het reusachtige Russische gebied van voor de oorlog, maar nu op socialistische basis. Van de Rijn tot de Stille Zuidzee één groot proletarisch rijk. En aan de andere zijde het Anglo-Amerikaansche trustkapitalisme, het Japansche imperialisme, het renteniers- en bankierskapitaal van Frankrijk en Italië.

„Twee systemen van wereldproduktie! Het eene in gesloten eenheid, gefundeerd op arbeid, discipline en orde, onder de heerschappij van het in bedrijfsraden geordende proletariaat der vereenigde radenrepublieken. Het andere, verscheurd door nijd en hebzucht van de nationalistische financiersklieken, die hun arbeidersklassen met deste bruter geweld trachten te onderdrukken, naarmate deze met vuriger verlangen naar het Oosten, het land van zonsopgang, zien. Aan de eene zijde het proletarische eenheidsfront, bereid om de broeders uit andere landen op te nemen, aan de andere zijde de militairistische legers, gedwongen om steeds bereid te zijn op elkaar aan te vallen in het belang van hun onderdrukkers. Een beeld van een toekomst, die niet ver meer verwijderd is”.

Dan volgt een gedetailleerde uiteenzetting hoe eenerzijds de macht van Amerika enorm gestegen is, zoodat Oud-Engeland haast als zijn bijlooper, zijn kolonie, verschijnt, anderzijds evenzoo Japan zijn financieele, industriele en maritieme macht onder de oorlog geweldig vermeerderd heeft en in een konflikt groote strategische voordeelen bezit. „De oorlog om de heerschappij over de Stille Oceaan zal de reuzenstrijd zijn, in welks verloop het wereldbolsjewisme zijn eindoverwinning bevechten zal over het wereldimperialisme”.